The Gleaner

Vol 1 (1963)

Νέα στοιχεία για τον Κωνσταντίνο Σταμάτη

Αικατερίνη Κουμαριανού

doi: [10.12681/er.9600](https://doi.org/10.12681/er.9600)

Copyright © 2016, Αικατερίνη Κουμαριανού

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Κουμαριανού Α. (2016). Νέα στοιχεία για τον Κωνσταντίνο Σταμάτη. *The Gleaner*, 1, 13–22.
<https://doi.org/10.12681/er.9600>

ΝΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΣΤΑΜΑΤΗ

Τὰ δημοσιεύματα ποὺ ἀναφέρονται στὴ ζωὴ καὶ τὶς δραστηριότητες τοῦ Κωνσταντίνου Σταμάτη παρέχουν στοιχεῖα καὶ πληροφορίες διαφωτιστικὲς καὶ χρήσιμες ἰδίως ὡς τὴν ἐποχὴ ὅπου τοποθετήθηκε στὴν Civita-Vecchia μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ Commissaire des Relations Commerciales de la Republique. Ὁ διορισμὸς του μνημονεύεται σὲ ἔγγραφο τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας ἀπὸ 23 Germinal an 9 [13-IV-1801]¹.

Παρακινημένη ἀπὸ τὴν ἐργασία, τὴν ὁποία ἐτοιμάζω γιὰ τὸ Δανιὴλ Φιλιππίδης, ἐπεχείρησα, στὰ Ἀρχεῖα τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, ὁρισμένες ἀναζητήσεις ποὺ ἀφοροῦσαν καὶ στὸν Κωνσταντῖνο Σταμάτη²: ὁ Φιλιππίδης συνδεόταν μαζί του ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ, νέοι καὶ οἱ δύο, ἐσπούδαζαν στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα.³ Ἀργότερα ὁ Φιλιππίδης, στὴν ἀλληλογραφία του μὲ τὸν γάλλο γεωγράφο Barbié du Bocage, συχνὰ ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Σταμάτη καὶ ζητᾷ πληροφορίες, πάντα μὲ ἀγάπη καὶ συμπάθεια, γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐξέλιξή του.⁴

Καρπὸς τῶν ἀναζητήσεών μου εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ δημοσιεύονται ἔδῳ καὶ τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὴ ζωὴ τοῦ Σταμάτη ἀπὸ τὴ στιγμή τοῦ διορισμοῦ του στὴν Civita-Vecchia [Ἀπρίλιος τοῦ 1801] ὡς τὸ 1817. Ὡστόσο, πρὶν προχωρήσω στὴν ἀνακοίνωσή τους, θὰ ἤθελα

1. Ministère des Affaires Etrangères, Archives: Correspondance Consulaire et Commerciale, Civita-Vecchia, τ. 4, 1793-1817, ἔγγραφο 063.

2. Ἐ. ἀ., τ. 4 καὶ τ. 5, 1818-1824, γιὰ ὁρισμένα ἔγγραφα.

3. Jules Lair-Emile Legrand, *Documents inédits de la Révolution française; correspondance de Paris, Vienne...* Paris, 1872, 12.

4. Οἱ πληροφορίες, στὴν ἀνέκδοτη ἀλληλογραφία Δανιὴλ Φιλιππίδης-Barbié du Bocage: ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐπεξεργασία τῶν χειρογράφων, στὴν ὁποία καταγίνομαι ἀπὸ καιρὸ, ἔχει πιά τελειώσει καὶ τὰ κείμενα ἄρχισαν νὰ τυπώνονται. Ἡ δημοσίευσή τους θὰ προσθέσει μιὰν ἀκόμη ἀξιόλογη μαρτυρία γιὰ τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὶς δραστηριότητες τῶν Ἑλλήνων λογίων τῆς ἐποχῆς τοῦ διαφωτισμοῦ.

σύντομα να αναφερθώ σε προηγούμενα δημοσιεύματα που ασχολούνται με τόν Σταμάτη.

Αρχίζω με τις ελληνικές επιστολές του προς τόν Παναγιώτη Κοδρικᾶ πού, τὴν ἐποχὴ τῆς ἀλληλογραφίας τους, ἐκτελοῦσε καθήκοντα γραμματέα τοῦ Ἡγεμόνα Μιχαήλ Σούτσου. Ἐνα μικρὸ ἀριθμὸ τῶν ἐπιστολῶν ἐπαρουσίασαν οἱ Jules Lair καὶ Emile Legrand: *Documents inédits sur l'histoire de la Révolution française: correspondances de Paris, Vienne... Paris, 1872*. Τὸ γεγονός ἐτι ἀπὸ μιὰ ἀλληλογραφία πού κράτησε ἑξὶ χρόνια, συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1788 ὡς τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1794, οἱ ἐκδότες J. Lair καὶ E. Legrand ἐπέλεξαν γιὰ νὰ δημοσιεύσουν μόνο τὰ γράμματα τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1793, δείχνει καὶ τὰ κριτήρια πού τοὺς ὡδηγοῦσαν: ὅπως δηλώνει καὶ ὁ τίτλος τῆς ἐργασίας τους ἡ ἐπιδιώξή τους ἦταν νὰ παρουσιάσουν τὰ κείμενα πού θὰ ἐνδιέφεραν ἄμεσα τὸν μελετητὴ τῆς γαλλικῆς ἱστορίας. Κρίνοντας ὥστόσο ἀπὸ μερικὰ ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν τὰ ὅποια ὁ Legrand παραθέτει στὸν πρόλόγὸ του,⁵ μπορούμε νὰ ἐκτιμήσουμε τὴ σημασία πού θὰ εἶχε ἡ δημοσίευση τῶν κειμένων στὸ σύνολό τους καὶ γιὰ τὸν Ἑλληνα ἐρευνητὴ. Τὸ δηλώνει ὅχι μόνο ἡ χρονικὴ διάρκειά τους ἀλλὰ καὶ ὁ ὄγκος τῆς ἀλληλογραφίας: «L'édition complète des lettres parisiennes de Stamaty» σημειώνει ὁ Legrand «ne formera pas moins de deux forts volumes in-octavo...» Ὁ Legrand δὲν ἐπραγματοποίησε ποτὲ τὴν πλήρη ἐκδοση ἀν καὶ τὴν εἶχε ἀναγγεῖλει: «...nous nous occupons dès maintenant de la préparer...»,⁶ ἐνῶ οἱ πληροφορίες πού οἱ δύο ἐκδότες παρέχουν γιὰ τὰ χειρόγραφα εἶναι τόσο λίγες καὶ σκοτεινές ὥστε ἔχουν κάνει δύσκολη τὴν ἀνίχνευσή τους. Πρὸς τὴν κατεύθυνση αὕτη θὰ πρέπει νὰ κινηθεῖ ἡ ἐρευνα γιὰ νὰ ἐπισημανθεῖ μία ἀκόμη χρήσιμη πηγὴ πού θὰ πλουτίσει τὶς γνώσεις μας γύρω στὸν ἐλληνικὸ διαφωτισμὸ.

Ἄλλα κείμενα τοῦ Σταμάτη, γραμμένα γαλλικά, ἔχουν δημοσιευθεῖ στὴ συλλογὴ Χουρμουζάκη⁷: ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐκθέσεις καὶ ἀναφορές, ἔγγραφα δηλαδὴ ὑπηρεσιακὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὅπου ἐργαζόταν γιὰ τὸ γαλλικὸ ὑπουργεῖο Ἑξωτερικῶν. Διαφωτιστικὰ γιὰ τὶς δραστηριότητές του ἀλλὰ καὶ τὸν χαρακτήρα του, ἀναφέρονται κοντὰ στ'

5. Βλ. σημ. 3, σ. 9, 12, 13, 14.

6. Ἐ. ἀ., σ. 24.

7. Eud. de Hurmuzaki, *Documente privitoare la Istoria Romanilor... Supplement I, vol. II, 1781-1814*, Βουκουρέστι 1885, πολ. Σημειώνονται κάθε φορά στὴν οἰκεία θέση τὰ συγκεκριμένα ἔγγραφα στὰ ὅποια παραπέμπω.

άλλα και στις προσπάθειές του να εξασφαλίσει την ένταξή του στο ύπουργείο Έξωτερικών με επίσημο τίτλο. Η ιδιότητα του «agent secret» με την οποία το ύπουργείο ήθελε να τον χρησιμοποιεί δεν του ήταν διόλου έλκυστική. Πολλά από τα έγγραφα αυτά δίνουν στοιχεία από τις σχετικές ενέργειες του Σταμάτη.⁸ Η έπιμονή με την οποία έπεδίωξε την έπιτυχία νίκησε τελικά τις πολλές και ποικίλες αντιδράσεις, τις έπιφυλάξεις των προΐσταμένων του: ονομάστηκε Consul général της Γαλλίας στο Βουκουρέστι.⁹ Ο τίτλος ώστόσο αυτός δεν ανταποκρίθηκε ποτέ με τα πράγματα γιατί ή Ύψηλή Πύλη άρνήθηκε κατηγορηματικά να δεχθεί τον διορισμόν του.¹⁰ Φαίνεται όμως ότι και

8. Έ. ά., σ. 102-106, «Note à remettre au Comité de Salut public, sur la nécessité d'obtenir l'agrément de la Porte ottomane pour l'établissement d'un consulat français dans les provinces turques...». Το έγγραφο είναι χρονολογημένο στις 19 Pluviose an 3 [7 Φεβρουαρίου 1795]. Για το ίδιο ζήτημα βλ. σ. 107-109 και 110-114. Το έγγραφο CLXXXV, σ. 115-116, της 8 Germinal an 3 [28 Μαρτίου 1795], δείχνει τις διαθέσεις του γαλλικού ύπουργείου στην πρόταση του Σταμάτη: «Le Comité de Salut public n'a point jugé à propos de nommer dans le moment actuel un agent public auprès des Hospodars de Moldavie et de Valachie. Il s'est borné à charger le citoyen Constantin Stamaty, actuellement à Altona, de se rendre dans ces contrées à qualité d'agent secret...» Βλ. επίσης σ. 114-115, καθώς και το έγγραφο CLXXXVI, σ. 116-118.

9. Οι άδιάκοπες προσπάθειες του Σταμάτη καθώς και ή παρουσία του στο Παρίσι την κρίσιμη στιγμή, τον έβοήθησαν ώστε να ματαιωθεί ή άμεση άναχώρησή του για τις Ήγεμονίες, με την ιδιότητα του «agent secret», σύμφωνα με την άπόφαση της Έπιτροπής Κοινής Σωτηρίας: «...de se rendre dans ces contrées... le plus promptement et par la voie la plus courte possible», έ. ά., σ. 115. Παραμένει στη γαλλική πρωτεύουσα, έντεινοντας τις ενέργειές του προς την κατεύθυνση της δημιουργίας γαλλικού προξενείου στις Ήγεμονίες (σς. 125, 127). Οι γάλλοι διπλωματικοί είναι έπιφυλακτικοί (σ. 128): έγγραφο του Verninac, γάλλου πρεσβευτή στην Κωνσταντινούπολη, προς την Έπιτροπή Κοινής Σωτηρίας: «...Au reste je vois peu de sûreté pour la Republique à employer un Grec en Turquie auprès d'un Prince Grec; surtout je craindrais de le mettre dans le secret d'un système politique Nous ne devons perdre de vue que tous les Grecs sont dévoués à la Russie.» ώστόσο ο διορισμός του Σταμάτη πραγματοποιείται την άνοιξη του 1796 Γνωστοποιείται στο νέο πρεσβευτή της Γαλλίας στην Πόλη, τον Aubert Dubayet, και συνοδεύεται από εύμεν ή σχόλια για τον Σταμάτη: «L'ambassadeur aura dans la personne du citoyen Stamaty, nommé Consul général des Provinces au delà du Danube, un collaborateur actif et éclairé.», έγγραφο CCXIII, Φεβρ. - Μάρτιος 1796, σ. 138.

10. Μία σειρά από έγγραφα του Verninac και του Aubert Dubayet προς την Ύψηλή Πύλη και προς το γαλλικό ύπουργείο αναφέρονται στα διαβήματα και στις δυσκολίες όσες συναντούν από τον Τοῦρκο ύπουργό των Έξωτερικών να δεχθεί αυτό τον διορισμό (σς. 145-147, 147-148, 150-154, 162). Τέλος

οί Φαναριώτες Ἡγεμόνες δὲν ἦταν ἀμέτοχοι γιὰ τὴν ἀδιάλλακτη στάση τῆς ἐπίσημης Τουρκίας.¹¹

Οἱ δύο ἐργασίες τοῦ Σπ. Παπᾶ, ἡ πρώτη: Sp. Pappas *La France et la Grèce à l'époque du Directoire*. Athènes, Éditions du Monde Hellénique, 1907, καὶ ἡ δεύτερη *Deux Grecs au service diplomatique français*, ἡ ὁποία περιλαμβάνεται, μαζί με ἄλλες μελέτες τοῦ συγγραφέα, σ' ἓνα τόμο με τὸν γενικὸ τίτλο *France et Grèce, la petite histoire*. Paris, Editions Em. Paul Frères, [1907] σ. 31-37, παρέχουν ἀξιόλογες πληροφορίες καθὼς καὶ βιογραφικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν Σταμάτη.

Στὸ πρόσφατο μελέτημά της *La France et les Principautés Danubiennes, du XVIe siècle à la chute de Napoléon 1er* Paris, PUF, 1955, ἡ Germaine Lebel παρακολουθεῖ τὴ δραστηριότητα τοῦ Σταμάτη τὴν ἐποχὴ τοῦ διορισμοῦ του στὶς Παραδουνάβιες Ἡγεμονίες.¹² Τὸ ὕλिकό της ἀντλεῖ κυρίως ἀπὸ τὴ συλλογὴ Χουρμουζάκη καὶ ἀπὸ τὰ Ἀρχεῖα τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν. Ἐδῶ ἴσως θὰ πρέπει νὰ παρατηρήσουμε ὅτι οἱ κρίσεις της καὶ οἱ χαρακτηρισμοὶ της γιὰ τὸν Σταμάτη εἶναι συχνὰ ἄδικοι: τὸν ἀποκαλεῖ «indicateur», «agent double» καὶ δυσκολεύεται νὰ καταλάβει γιατί τὸ γαλλικὸ ὑπουργεῖο θέλει τόσο πολὺ νὰ τὸν ἐπιβάλλει στὴ θέση τοῦ «Consul général» στὸ Βουκουρέστι.¹³

σ. 163, ἔγγρ. CCXLII τοῦ Reiss-Effendi πρὸς τὸ γάλλο συνάδελφό του Delacroix, χρονολογημένο, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, στίς 19 Vendémiaire an 5 [10 Ὀκτωβρίου 1796]: ἀνακοινώνει τὴν ὀριστικὴ ἀρνηση τῆς Ὑψηλῆς Πύλης νὰ δεχθεῖ τὸν Κ. Σταμάτη στὴ θέση τοῦ Γενικοῦ Προξένου στίς Ἡγεμονίες.

11. Ἔ. ἀ., σ. 147, ἔγγρ. CCXXIV, τοῦ Verninac πρὸς τὸν Delacroix, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, τῆς 1 Thermidor an 4 [19 Ἰουλίου 1796]: τοῦ ἐκθέτει τὶς ἀντιδράσεις ποὺ προκαλεῖ αὐτὸς ὁ διορισμὸς στοὺς Ἑλλήνες ἡγεμόνες σ. 149, ἔγγρ. CCXXVI τοῦ Σταμάτη, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, χρονολογημένο 7 Thermidor an 4 [25 Ἰουλίου 1796] ὅπου σημειώνονται, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, καὶ τὰ ἑξῆς: «...Le Drogman Moruzzi et son frère, prince actuel de la Valachie, sont les auteurs de la manoeuvre. Dans des conférences nocturnes, il n'a été question que de la mission de Stamaty, et, dès le lendemain de son apparition à la Porte, le coup a été porté...» ἐπίσης, σ. 154: «...Tous les Grecs et les Turcs sont déchainés contre Stamaty...».

12 Σσ. 202-204, 212-217, 383-384.

13. Ἔ. ἀ., σσ. 202, 203. Στὴ σ. 216 οἱ ἑξῆς παρατηρήσεις τῆς Lebel: «Pourtant les Relations Extérieures mettent un acharnement incroyable à vouloir imposer de force Stamati; on les croirait frappées d'aveuglement ou envoûtées par ce Grec astucieux...».

Ἀντίθετα ἀπὸ τὴν Lebel ὁ E. de Marcère στὸ δίτομο ἔργο του *Une Ambassade à Constantinople ; La politique orientale de la Révolution française*, Paris, 1929, ἀναφέρεται διεξοδικὰ στὴ δραστηριότητα τοῦ Κωνστ. Σταμάτη, δταν ὑπηρετοῦσε τὴ Γαλλία στὸ Ἀμβούργο καὶ στὴν Ἀλτόνα, καθὼς ἐπίσης καὶ στὰ ἐπόμενα χρόνια δταν εἶχε κινηθεῖ τὸ ζήτημα τοῦ προξενείου στὶς Ἡγεμονίες. Ὁ de Marcère σχολιάζοντας τὴν προσωπικότητα τοῦ Σταμάτη τοῦ ἀναγνωρίζει εὐθυκρισία, διορατικότητα, ἐξυπνάδα.¹⁴

Ἀπὸ τὴ σύντομη αὐτὴ ἀναφορὰ στὰ δημοσιεύματα ὅπου ἀπαντοῦμε στοιχεῖα τῆς δραστηριότητάς του, συμπεραίνουμε ὅτι ὁ Κ. Σταμάτης προσεῖλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον κατὰ κύριο λόγο τῶν ξένων καὶ λιγότερο τῶν Ἑλλήνων ἐρευνητῶν.¹⁵ Ἴσως γιὰ τὰ ξένα ἀρχεῖα τροφοδοτοῦν μὲ ὕλικό τοὺς μελετητὲς περισσότερο ἀπὸ τὰ ἑλληνικά στὴ συγκεκριμένη περίπτωση. Πιστεύω ἐπίσης ὅτι προκειμένου νὰ ἀσχοληθεῖ ὁ μελετητὴς μὲ τὸν Κ. Σταμάτη θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσει στὰ γερμανικά, τὰ ἰταλικά καὶ τὰ τουρκικά ἀρχεῖα, ὅπως δὲν θὰ ἦταν ἀσκοπη ἡ ἀναδίφηση τῶν οὐγγρικῶν καὶ τῶν πολωνικῶν ἀρχείων: ὁ Σταμάτης εἶχε ἀσχοληθεῖ μὲ θέματα ποὺ ἀναφέρονταν στὴν Πολωνία καὶ στὴν Οὐγγαρία. Εἶχε συντάξει δύο ἀξιόλογα ὑπομνήματα πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴ Κοινῆς Σωτηρίας γιὰ τὴν αὐξηση τῆς γαλλικῆς ἐπιρροῆς ἰδίως στὴν Πολωνία καὶ τὴν ἐξουδετέρωση τῆς Ρωσικῆς πολιτικῆς μὲ τὴ δημιουργία ἐξεγέρσεων καὶ κινημάτων ἐναντίον τῆς Ρωσίας στὶς εὐπαθεῖς αὐτὲς περιοχές.¹⁶

Τὰ νέα στοιχεῖα ποὺ παρουσιάζονται ἐδῶ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Κωνσταντῖνο Σταμάτη στὰ τελευταῖα 17 χρόνια τῆς ζωῆς του, στὰ ὁποῖα ὑπηρέτησε, μὲ μιὰ μικρὴ διακοπὴ μόνο, στὴν Civita Vecchia.

14. T. II, 119 - Constantin Stamaty... cet agent si éclairé et perspicace...: ὁ de Marcère χρησιμοποιεῖ ἔγγραφα τοῦ Γαλλικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

15. Ἐνδεικτικὰ σημειῶνω καὶ μερικὰ ἄλλα ξένα δημοσιεύματα ὅπου ὑπάρχουν μνεῖες γιὰ τὸ Σταμάτη: N. Iorga, *Les Voyageurs orientaux en France; voyageurs Grecs: Proïos, Philippides, Corai, Stamaty*, εἰς τὴν *Revue Historique du Sud Est Européen*, ἔτ. 4, 1927, σ. 81-90. Ὁ Iorga ἀντλεῖ τίς (ἔ. 4) πληροφορίες του γιὰ τὸ Σταμάτη ἀπὸ τὴν ἐργασία τῶν J. Lair-E Legrand. Μνημονεύω ἀκόμη τὴν προγενέστερη ἐργασία τοῦ Iorga δημοσιευμένη στὴν *Revista Istorică*, τ. 4, 1918, σ. 12-13.

16. Hurmuzaki, ἔ. 4, σσ. 102-106, 127, 138, ἐνδεικτικά. Ἐπίσης J. Lair-E Legrand, ἔ. 4, σ. 92 καὶ E. de Marcère, ἔ. 4, τ. 2, σ. 115.

Τὰ πρῶτα ἔγγραφα τοῦ τόμου 4, ποὺ περιλαμβάνουν τὰ χρόνια 1794-1817 τῆς Correspondance Consulaire et Commerciale, ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐκθέσεις καὶ ἀναφορὲς τοῦ Σταμάτη γιὰ τὴν κίνηση, ἐμπορικὴ καὶ ναυτικὴ, τῆς Civita-Vecchia: εἶναι δηλαδὴ ἡ συνηθισμένη ὑπηρεσιακὴ ἀλληλογραφία ποὺ δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ εἰδικὸ θέμα μας. Ὅσοσο κάποτε, ὅχι πολὺ συχνὰ εἶναι ἀλήθεια, ὁ Σταμάτης θρῖσκει τὴν εὐκαιρία νὰ θυμίσει στοὺς ἀνωτέρους τοῦ τοῦ ὑπουργείου τὴν ἐλληνικὴ του πατρίδα καὶ νὰ τοὺς παρακινήσει νὰ σκεφτοῦν καὶ νὰ ἀναλάβουν κάποια δράση γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της: σὲ μιὰ ἐκθεση τριῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν γιὰ τίς κινήσεις τῶν Ἀγγλοτούρκων στὴ Μεσόγειο, ἐκθεση ποὺ τὴν στέλνει στὸ κέντρο μὲ ἡμερομηνία 13 Fructidor an 9, [31 Αὐγούστου 1801], θεωρεῖ χρήσιμο νὰ προσθέσει τὰ ἑξῆς: «... Tous les Grecs font des vœux ardents pour la vie du général Bonaparte; ils le regardent comme un homme descendu du ciel pour les delivrer de la servitude». ¹⁷

Ὁ Σταμάτης δὲν θεώρησε ποτὲ ὀριστικὴ τὴν τοποθέτησή του στὴν Civita-Vecchia: στὰ χρόνια ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι ἀλλεπάλληλες οἱ ἐνέργειές του γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ μετάθεσή του. Οἱ ἀναφορὲς του διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη μὲ ἀνισο ρυθμὸ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς διακοπή. Τὸ πρῶτο ἔγγραφο ὅπου βλέπουμε νὰ κάνει λόγο γι' αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι χρονολογημένο στίς 10 Vendemiaire an 10 [16 Ὀκτωβρίου 1801], δηλαδὴ μέσα στὸν ἴδιο χρόνο τοῦ διορισμοῦ του: θυμίζει στὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν, τὸν Talleyrand, τὸ παλαιότερο αἴτημά του νὰ διοριστεῖ agent français à Corfou καὶ τοῦ τὸ ζητεῖ τώρα ποῦ, «...la paix maritime vient de fixer le sort de la Republique des Sept-Isles, j'ose de vous prier de jeter les yeux sur mon travail, et vous rappeler les espérances qui m'ont été données à ce sujet...». ¹⁸

Φαίνεται ἀπὸ τὰ γραφόμενά του ὅτι τὸ σχέδιο αὐτὸ εἶχε σὲ κάποια στιγμή συζητηθεῖ μὲ εὐμένεια· δὲν ἐδόθηκε ὅμως οὐσιαστικὴ συνέχεια στὴν αἴτησή του: τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ ἡ καινούρια του ὑπόμνηση. Ὁ Σταμάτης ὅμως δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἀποθαρρυνόταν εὐκολα· δὲν τοῦ ἔλειπε οὔτε ἡ ἐπινοητικότητα οὔτε ἡ φαντασία. Νέες ἰδέες καὶ προτάσεις εἶχε νὰ παρουσιάσει ὅταν ἔδλεπε τίς παλιὲς νὰ ἀτονοῦν. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια εἶχε προτείνει τὴν ἱδρυση ἑνὸς σχολείου ὅπου νέοι Γάλλοι, προορισμένοι νὰ ὑπηρετήσουν σὲ χώρες τῆς

17. Βλ. σημ. 1, ἔγγρ. 073.

18. Βλ. σημ. 1, ἔγγρ. 078.

Ἐγγὺς Ἀνατολῆς, θὰ ἐσπούδαζαν τὴν τέχνη τοῦ διπλωματικοῦ πράκτορα. «...Le citoyen Stamaty propose plusieurs autres manières de se rendre utile à la Republique soit dans les bureaux, soit dans une chaire de professeur pour former des jeunes gens destinés pour le Levant...»¹⁹ Τώρα ξαναφέρνει στὴν ἐπιφάνεια τὸ παλιό του σχέδιο: γράφει στὸν Citoyen d'Hermand, chef de la troisième division du Ministère des Relations Exterieures, καὶ τοῦ προτείνει τὴν ἱδρυση τῆς σχολῆς αὐτῆς στὸ Παρίσι, στὴν ὁποία θὰ φοιτοῦσαν «jeunes gens sous l'inspection d'un directeur pour leur faire acquérir toute sorte des connoissances utiles sur les moeurs, les idiomes et le commerce du Levant...». Θεωρεῖ, φυσικά, τὸν ἑαυτό του κατάλληλο νὰ ἀναλάβει τὴ διεύθυνσή της, «...jugeant que les études que je puis avoir faites sur le Levant et principalement les langues que je possède...». Δὲν παραλείπει ὁμως, ξέροντας τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσει ἡ πρότασή του νὰ θυμίσει πάλι τὴ θέση τῆς Κέρκυρας.²⁰

Μία μεγάλη σειρὰ ἀπὸ ἔγγραφα τοῦ 1805 εἶναι ἀφιερωμένα στὴν προσπάθειά του νὰ ἐπιτύχει μετάθεση στὴ Ρώμη. Τὸ πρῶτο σχετικὸ ἔγγραφο ἔχει ἀριθμὸ 161: τὸ ἀπευθύνει στὴν Ἀγία Ἐδρα καὶ παρακαλεῖ τὴ μεσολάβησή της γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του. «Le dévouement et le zèle avec lesquels C. Stamaty... a cherché depuis près de quatre ans, à meriter la bienveillance particulière du Souverain Pontif...».

Ὡστόσο καμιά ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τοῦ Σταμάτη δὲν εἶχε ἀποτελέσμα: μένει πάντα στὴν Civita-Vecchia, μόνο ποὺ ἀπὸ τὸ 1806 παίρνει τὸν τίτλο τοῦ Consul de France. Στὸ μεταξὺ μεταφράζει ἑλληνικά τὸ μυθιστόρημα τοῦ Chateaubriand «Atala» ποὺ τυπώθηκε στὰ 1805 στὴ Βενετία ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Πάνου Θεοδοσίου, χωρὶς τὸ ὄνομα τοῦ μεταφραστῆ.²¹ Δύο χρόνια πρίν, στὰ 1803, ὁ Chateaubriand

19. Βλ. σημ. 7, σ. 118-120. Ἐπίσης σ. 116-118, ἔγγρ. ἀρ. CLXXXVI, γραμμένο ἀπὸ τὸν Σταμάτη καὶ χρονολογημένο: Παρίσι, 28 Prairial an 3 [16 Ἰουνίου 1795], ὅπου προτείνει στὸ Comité de Salut Public νὰ ἐνεργήσῃ «...au Comité de l'Instruction qui pourra m'accorder une chaire de professeur pour former les jeunes gens qu'on destine pour le Levant. J'ose dire que dans cette partie, je serais difficilement remplacé...».

20. Βλ. σημ. 1, ἔγγρ. 096.

21. Ἡ ἑλληνικὴ μετάφραση τῆς Atala ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Παπαδόπουλο-Βρεττό, *Νεοελληνικὴ Φιλολογία*, Μέρος Β', σ. 134, ἀρ. 375, ὅπου καὶ ἀναδημοσιεύεται σχετικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ Itinéraire τοῦ Chateaubriand. Στῇ

είχε βαφτίσει τὸ πρῶτο παιδί τοῦ Σταμάτη, τὴν κόρη του, δίνοντάς της καὶ τὸ ὄνομα Atala.²²

Τὰ χρόνια ὁμως περνοῦσαν καὶ ὅλες οἱ προσπάθειές του νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Civita-Vecchia ἔμεναν ἀκαρπες. Τέλος ἀποφασίζει νὰ υποστηρίξει τὸ αἷτημά του προσωπικά στὸν Talleyrand: φθάνει στὸ Παρίσι τὸ φθινόπωρο τοῦ 1814, ἀφοῦ ὅλες οἱ γραπτές ἀναφορές του δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα «...Je me serais, déjà, Monseigneur, transporté à Paris pour venir solliciter en personne cette grâce...» γράφει λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του.²³ Τὸ ἐπόμενο ἔγγραφο, ἀρ. 367, εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ χρονολογεῖται στίς 30 Δεκεμβρίου τοῦ ἴδιου χρόνου. Ἀπευθύνεται καὶ πάλι στὸν Talleyrand, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δοθεῖ ἄλλη θέση, γιὰτὶ τώρα ἔχει χάσει τὸ ἀξίωμά του στὴν Civita-Vecchia: στὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας του τὸ ὑπουργεῖο ὑποβίβασε τὸ προξενεῖο τῆς Civita-Vecchia σὲ Vice-Consulat καὶ τὸ παρέχώρησε σὲ ἄλλον.

Ἔτσι ὁ Κωνσταντῖνος Σταμάτης δρέθηκε χωρὶς ἐργασία καὶ χωρὶς χρήματα πληρώνοντας μὲ ἀκριδὸ τίμημα μιὰ ἐνέργεια ποὺ ἔδειχνε τὸν ἀποφασιστικὸ καὶ ἀνεξάρτητο χαρακτήρα του. Οἱ ἀνώτεροί του, ὅπως ἄλλωστε ἦταν φυσικό, ἀποδοκίμασαν τὴν πράξη του. Τὰ ἔγγραφα ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι σημειώματά του γιὰ νὰ τοῦ δοθεῖ κάποια ἀποζημίωση, καὶνούριες αἰτήσεις, πάντα στὸν Talleyrand, γιὰ νὰ ἐξετάσει μὲ εὐμένεια τὴν ὑπόθεσή του καὶ ἄλλα ἀνάλογα κείμενα.²⁴ Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὑπάρχει καὶ ἓνας μικρὸς πίνακας γραμμένος μὲ τὸ χέρι

Βιβλιογραφία Γκίνη-Μέξα, τ. Α', ἀρ. 320, ὑπάρχει ἡ πληροφορία ποὺ ἔχει τὴν ἀρχὴ της στὸ ἀπόσπασμα αὐτό, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία μεταφραστῆς τοῦ βιβλίου εἶναι «ὁ ἐκ Ζακύνθου Σταμάτης». Ὡστόσο, τὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ Chateaubriand δὲν εἶναι πολὺ σαφές: (βλ. *Oeuvres de Chateaubriand: Itinéraire de Paris à Jerusalem I*, Paris, Gabriel Roux, ἄ. ἔ., σ. 94) προσεκτικὴ ἀνάλυσή του ὁμως μᾶς πείθει ὅτι ὁ συγγραφέας ὅταν ἔγραφε τὴ φράση του εἶχε ὑπόψη του δύο πράγματα: 1) τὴ μετάφραση ποὺ εἶχε κάνει ὁ Σταμάτης καὶ εἶχε κιόλας τυπωθεῖ ἀνώνυμα στὴ Βενετία τὸ 1805, 2) χειρόγραφη μετάφραση ποὺ εἶδε ὅταν ἐπισκέφθηκε τὸ Μυστρά· τὴν εἶχε ἀρχίσει χωρὶς ὁμως νὰ τὴν ἔχει τελειώσει, κάποιος «natif de Zante», ὅπως τὸν ὀνομάζει, καὶ ὁ ὁποῖος ἔκανε τὴν μετάφραση ἀπὸ τὰ ἰταλικά. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Chateaubriand, ποὺ ἐπραγματοποίησε τὴν ἐπίσκεψή του στὴν Πελοπόννησο στὰ 1806, προσγράφει ὁ ἴδιος τὴν προηγούμενη μετάφραση τῆς Atala στὸν Σταμάτη,μποροῦμε ἀνεπιφύλακτα νὰ δεχθοῦμε τὴ μαρτυρία του.

22. Sp. Pappas: *France et Grèce...*, σ. 36.

23. Βλ. σημ. 1, ἔγγρ. 360.

24. Βλ. σημ. 9, ὅταν ὁ Σταμάτης σὲ ἀνάλογη περίπτωση ἐπέτυχε, μὲ τὴν

του στον οποίο καθορίζει τη χρονική διάρκεια και τους τόπους όπου, κατά καιρούς, υπηρέτησε. Είναι το έγγραφο 370, χωρίς χρονία, αλλά όπωσδήποτε των αρχών του 1815.

Aout	1793	Vice-Consul à Hambourg	3 ans	2 mois
Fevrier	1796	Consul général à Bucarest	1 ans	10 mois
Mars	1798	Membre d'une commission de Commune à Ancône	2 ans	
6 Avril	1801	Consul de France, Civita- Vecchia	9 ans	6 mois
Total			16 ans	6 mois ²⁵

Σε ένα σημείωμα όμως του υπουργείου Έξωτερικών [έγγρ. αρ. 372] το οποίο αποτελεί συνέχεια του εγγράφου αρ. 370, ο Σταμάτης αποκαλείται, για τον καιρό της θητείας του στο Άμστρονγκ, «agent secret»: το υπουργείο δεν ήταν πρόθυμο να του αποδώσει τίτλους που ποτέ δεν τους είχε αναγνωρίσει επίσημα, μάλιστα σε μία στιγμή καθώς αυτή η όποια ο Σταμάτης ήταν σε φανερή δυσμένεια.

Στά 1815 είναι επίμονες οι προσπάθειές του να τακτοποιήσει τη θέση του. Το έγγραφο αρ. 380, 8 Αυγούστου 1815, που το άπευθύνει πάλι στον Talleyrand είναι μια έκκληση για βοήθεια. Δεν ανήκει στη διπλωματική υπηρεσία, από οκτώ μήνες, οι οικονομικοί του πόροι είναι ελάχιστοι, σχεδόν ανύπαρκτοι, και φαίνεται ότι υποφέρει πολύ. Ο υπουργός όμως είναι αμετάπειστος και μόνο τον Δεκέμβριο του 1815, όταν το υπουργείο των Έξωτερικών ανέλαβε ο δούκας Richelieu, το αίτημά του αντιμετωπίζεται με περισσότερη ευμένεια. Σε μια νέα αναφορά του, έγγραφο αρ. 381 της 19 Οκτωβρίου, με την οποία ζητεί δικαιοσύνη, απαντούν αναγγέλλοντάς του τον επαναδιορισμό του στο Vice-Consulat της Civita-Vecchia.²⁶ Το επόμενο είναι έγγραφο του Σταμάτη [αριθ. 383 από 22 Δεκεμβρίου 1815], και το άπευθύνει στο Έπυργείο των Έξωτερικών για να εκφράσει τη βαθειά ευγνωμοσύνη του για την ευνοϊκή λύση που δόθηκε στο προ-παρουσία του να πείσει τους ανωτέρους του για την ορθότητα των απόψεών του επίσης Hurmuzaki, έ. έ., 116-120.

25. Υπάρχει φαινομενικά, κάποια ασυνέπεια στον πίνακα αυτό: ενώ δηλ. ο Σταμάτης σωστά αναφέρει τον διορισμό του στην Civita-Vecchia στα 1801, όρίζει τώρα την εκεί διαμονή του σε 9½ χρόνια. Αυτό γιατί λογαριάζει προφανώς τα χρόνια της υπηρεσίας του στην Civita-Vecchia από τον καιρό που πήρε τον επίσημο τίτλο του Consul de France, δηλ. από το 1806, όποτε ως το τέλος του 1815 συμπληρώνονται 9½ χρόνια.

26. Βλ. σημ. 1, έγγρ. 382, 19 Δεκεμβρίου 1815.

σωπικό του ζήτημα. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1816 ἀφοῦ ἔχουν γίνει οἱ ἀπαραίτητες διατυπώσεις ὁ Σταμάτης βρίσκεται πάλι στὴν Civita-Vecchia, τὴ φορὰ αὐτὴ μὲ τὸν τίτλο τοῦ Vice-Consul [ἐγγράφο ἀρ. 387, 8 Ἀπριλίου 1816].

Ὁ τόμος Civita-Vecchia 4, τῆς Correspondance Consulaire et Commerciale, κλείνει μὲ ὑπηρεσιακὰ ἐγγράφα χωρὶς καμιὰ ἀναφορὰ σὲ προσωπικὰ ζητήματα τοῦ Σταμάτη. Μὲ αὐτὰ καλύπτεται τὸ 1816 καὶ ὀλόκληρο σχεδὸν τὸ 1817 ὡς τὸ Δεκέμβριο, ὁπότε δηλώνεται ὁ θάνατός του.²⁷

Στὸν τόμο Civita-Vecchia 5, 1818-1824, βρίσκουμε δύο ἐνδιαφέροντα κείμενα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν οἰκογένεια Σταμάτη. Τὸ ἕνα ἐγγράφο, ἀρ. 002, χρονολογημένο στὶς 23 Φεβρουαρίου τοῦ 1818, ἔχει τὴν ὑπογραφή τοῦ στρατηγοῦ Dulong de Rosnay²⁸: εἶναι μιὰ αἴτησή του πρὸς τὸν ὑπουργὸ Richelieu ἐξ ὀνόματος τῆς χήρας Σταμάτη. Τοῦ ἐξιστορεῖ τὴ δυστυχία τῆς οἰκογένειας τοῦ παλιοῦ ὀφισταμένου του καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ μεριμνήσει γιὰ τὴν χορήγηση σύνταξης στὴ χήρα του ὥστε νὰ μπορέσει νὰ ἀναθρέψει τὰ τρία παιδιὰ της: ἄλλωστε ἡ χειρονομία αὐτῆ τοῦ ὑπουργείου θὰ ἀποτελοῦσε καὶ τὴν ἐπίσημη ἀναγνώριση γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ ὁ Σταμάτης εἶχε προσφέρει στὴ Γαλλία. Δὲν μοῦ εἶναι γνωστὸ ἂν ἐδόθηκε συνέχεια στὴν αἴτηση αὐτή. Τὸ δεύτερο ἐγγράφο, ἀρ. 037, χρονολογημένο στὶς 4 Αὐγούστου 1818, εἶναι τοῦ ὑπουργείου πρὸς τὴν χήρα τοῦ Σταμάτη: τῆς ἀνακοινώνουν τὴν ἀπονομὴ ὑποτροφίας στὸν γιό της γιὰ τὸ Collège Royal τοῦ Dijon. Ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου αὐτοῦ τὸ ὅποιο εἶναι ἀνυπόγραφο—προφανῶς πρόκειται γιὰ τὸ σχέδιο—δὲν παραλείπει νὰ σημειώσῃ «je me félicite d'avoir à vous faire part de ce témoignage de la satisfaction du gouvernement pour les anciens services de Mr Stamaty...». Γιὰ τυπικοὺς ἐντελῶς λόγους διατυπωμένη μέσα σ' αὐτὴ τὴ φράση καὶ μὲ πολλὴ καθυστέρηση ἔφθανε ἡ ἐπίσημη ἀναγνώριση γιὰ τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Κωνσταντίνου Σταμάτη.

Αἰκατερίνη Κουμαριανοῦ

27. «...Ses obsèques eurent lieu à l'Eglise Saint-Louis de Rome en présence de toute la colonie française...» Sp. Pappas, ἔ.δ., σ. 35.

28. Ὁ στρατηγὸς Dulong de Rosnay παντρεύτηκε ἀργότερα τὴ χήρα τοῦ Κωνσταντίνου Σταμάτη, βλ. σημ. 22.